

פניני עין חמד

יוצא לאור על ידי בית הכנסת שכונת "עין חמד" - מכללת ציון

פְּרִשְׁתַּת כִּי תִשָּׂא - שְׁעַת הַמִּבְחָן שֶׁל הָאִמָּה

ויעשהו עגל מסכה ויאמרו אלה... אשר העלוך מארץ מצרים (שמות לב, ד)

המורה להם את דרכם, ובהיעדרו הם צריכים למנות שליח חדש, לפחות עד שובו אליהם. שליח שילך לפניהם, יורם את דבר האלוקים, וישמש כתחליף למשה רבינו.

בעל הבית הלוי בדרשותיו על התורה, מוסיף לבאר כי כלל ישראל ראו במשה רבינו, נביא האלוקים, את מקום השראת השכינה ביניהם, ובהיעדרו הם ביקשו מקום חילופי בו תשרה השכינה. ומכיוון שבמעמד הר סיני ראו את המרכבה העליונה שאחד ממרכיביה הוא בדמות שור, לכן באו לאהרון בדרישה לעשות להם מקום חדש להשראת השכינה בדמות אותו שור.

במילים ברורות יותר אומר הבית הלוי- הם ביקשו להקים לעצמם 'משכן' להשראת השכינה. הרי שהיתה זו בקשה שכל כולה לשם שמיים, ולכן אהרון לא חשב שהוא חייב למסור את נפשו כדי להניא אותם מבקשתם.

זו היתה שעת המבחן של האומה. היה עליהם לתהות על קנקנם של מבקשי הלשם שמיים, ולנסות להבין כיצד דווקא אנשי הערב רב, הם אלה שפתאום מתעוררים ברגשות קדושה כה נעלים ומחפשים 'מצוות' חדשות. ראינו את סופם כיצד אותה בקשה של 'לשם שמיים', הפכה להיות עבודה זרה, גילוי עריות, ושפיכות דמים.

מדי שנה בשנה, כאשר מגיעים לפרשה שלנו בה מתארת התורה את חטא העגל, קשה שלא להשתומם מול התיאורים הקשים שמתארת התורה את כלל ישראל, רוקדים ומחוללים סביב עגל זהב ובפיהם הקריאה "אלה אלקיך ישראל" (שמות לב, ד). גם אם העובדים בפועל היו מיעוט בעם, עובדה היא שרוב העם עמד מסביב בלי להשמיע קול מחאה, ואיפשר לאותו קומץ ערב רב להמשיך במעשה המחפיר של ריקודים ומחולות סביב אותו עגל.

היחיד שעמד מול ההמון החוגג וניסה לעצור אותו, היה חור בן קלב ומרים, ששילם על כך בחייו. עדיין לא חלפו ארבעים יום מאז הגיע כלל ישראל לפסגת ההתעלות האנושית, כאשר למרגלות הר סיני ראו פנים בפנים את כבוד השכינה ושמעו את קול ה' יתברך בוקע ומכריז "אנכי ה' אלקיך" (שמות כ, ב), וכבר הידרדרו לתהומות החטא הנורא, אשר עונשו נקבע לדורות "וביום פקדי ופקדתי" (שמות לב, ד).

ברור לכל מתבונן, שאין מדובר בחטא רגיל של עבודת אלילים. דור המדבר, דור דעה, אשר ראו במו עיניהם את נפלאות הבורא במצרים, על ים סוף, במדבר סיני, כאשר עמוד הענן הולך לפנייהם ביום ועמוד האש בלילה, לא ביקשו לעבוד עבודה זרה חלילה. פרשני התורה מאוחדים בדעה אחת כי כוונתם הראשונה היתה לשם שמיים. כשראו שמשה רבינו לא חזר מהר סיני, ולאחר שהשטן הראה להם את דמותו הנישאת באוויר רקיע השמיים, הם ביקשו להם מנהיג חדש במקומו.

הרמב"ן מסביר בהרחבה כי בוודאי לא העלו על דעתם כי למשה רבינו יש כוחות אלוקיים והוא בכוחותיו חולל את כל האותות והמופתים. הם ידעו כי משה רבינו אינו אלא שליח האלוקים

הצלחה בגורר

יצחק אריאל בן טובה חגי חיים וב"ב שמואל אימן בן אסתר זרי שגית בת רותי מאיר ישראל בן רחל ברכה- יראת שמים ליאור יהושע סומך וב"ב גלית בת שמדי יהודה אריה בן רחל ברכה ארז בן שושנה רונן אברהם וב"ב קסיר אפרים וב"ב רחל ברכה בת פדילה דליה משפ' שטרית נעם יצחק בן רחל ברכה רינה בת סימי וב"ב יוסף ליאור בן דליה אפרת- הצלחה בכל העניינים שלמה ודנה דוד וב"ב אריה ושרה לוי וב"ב י.מ.י.ש כדורי אקבלי יוסף חיים בן נסכה שולמית ומרדכי חיים דויטש וב"ב

זיווג הגון וכשר במהרה

אורן חיים בן אלן אסתר רונית בת סימי תרצה בתיה בת ימנה נינט יוסף בן רוחמה אילן בן ג'וליאט יפית שרה בת ג'ינה דרוך בן סופיה דוד עומרי בן יהודית מיטל בת מלכה מאיר בן שרית ואליהו טליה עדן אסתר בת שולמית שירי ימנה בת שולמית שמעון בן שולמית אנאל חביבה בת שולמית אורן בן נעמי שושנה שירה בת סילביה מיטל בת שושנה סיון רבקה בת אלן אסתר עמית בת טובה אברהם גורג'י בן דליה אפרת

זרע קודש בר קיימא

גלית בת מסודי אליהו נדרי בן ימנה אילנה בת רוחמה שמואל אימן בן אסתר זרי סיון בת אסתר רחל מרים בת יהודית נועה בת מזל טוב משה מנחם בן רחל דניאל בן שרה ואושרית בת שושנה נעמה בת יפה דגנית בת שושנה אסף בן סופיה נתנאל בן ג'ינה

רפואה שלמה

מאיר ישראל בן רחל ברכה יצחק בן עזרא ימנה ניצרי בת טסה- בריאות ואריכות ימים מרדכי ניצרי בן פרחה- בריאות ואריכות ימים מאיה בת עדי דליה אפרת בת נעמה סימי בת סוליקה שלו בן מזל פחמיה אורן בן אסתר דינה בת מזל נעם יצחק בן רחל ברכה נעמי בת רחל שירה שילת בת אורלי אפרים בן שרה ליבי ישראל בן תמר חיה אסתר בת סוליקה מוריה בת רחל ברכה נחום בן כיריה יהודה אריה בן רחל ברכה ישראל בן חווה יפה בת שרה-הצלחה ורפואה רחל בת זוהרה שאול בן סילביה משה בן נדימה עינת בת רחל ברכה בנימין בן יקוט רפאל משה בן רחל יצחק בן פנינה רחל ברכה בת פדילה דליה יצחק בן רבקה רונית בת סבריה קסנש בת דגטו יצחק בן חנון רפאל אבידן בן תקווה אליהו בן רחל נעמה בת שרה בנימין בן ברכה אלן אסתר בת שרלוט יהודית אסתר פראדל בת חיה- בריאות ואריכות ימים

בברכת שבת שלום

הרב אליהו חיים פנחסי שליט"א חבר הרבנות המקומית מבשרת ציון

זמני לכת

יום	כניסת לכת	צאת לכת	ריבון חס
יום-ט	17: 11	18: 24	19: 05
ת"א	17: 28	18: 21	19: 02
ח' שבט	17: 29	18: 22	19: 03
ב"ה	17: 30	18: 23	19: 04

העלון מוקדש לעילוי נשמת משה בן גורג'יה ז"ל

לרפואה שלמה לנוריאל בן אסתר

לרפואה שלמה לאיידה חיה בת אסתר וליילד אלחנן רפאל בן ארייס וליילד אורי חיים בן שלי

זש"ק, פרנסה טובה ובריאות איתנה לאליהו ניצרי בן ימנה וגלית בת מסודי

הצלחת ולרפואת אברהם גורג'י בן דליה אפרת וב"ב והצלחת יוסף ליאור בן דליה אפרת וב"ב

לע"נ הצדיק ר' חיים אבישלום כהן פרחיה בן בלנקה זצ"ל

שואל ומשיב בהלכה - קדשת שביעית - חלק ח'

האם נוהגים תרומות ומעשרות בפירות וירקות בשנת השמיטה?

שאלה: **?**

להלן סיכום ההלכה מפי הרב אליהו חיים פנחסי, רבנות מקומית מבשרת ציון מספרו 'הכשרות למעשה':

תשובה: **!**

בשנת השמיטה הגידולים הפקר, ולכן פירות וירקות שגדלו בה, אין נוהגים בהם תרומות מעשרות. **מקורות:** שו"ע (יו"ד סימן שלא סי"ט). לדעת התוספות (במות קטב ע"ב, סוכה לט ע"ב ד"ה בד"א) פירות, שלא הופקרו, אסורים באכילה. ואילו רש"י והרמב"ן (ויקרא כה,ה) סוברים, כי פירות שמורים מותרים באכילה. להלכה רבותינו האחרונים מקילים, וכמ"ש הגרש"ז אויערבך ב'מעדני ארץ' (הערות ז).

במה דברים אמורים בפירות וירקות, שיש בהם קדושת שביעית, אבל אם אין בהם קדושת שביעית, כגון פירות העץ שחנטו בשנה השישית ורק נקטפו בשביעית, חייבים בתרומות ומעשרות בברכה כבשאר שנים. ובירקות הולכים אחר לקיטה. ירקות, שגדלו בשביעית ונקטפו בשנה השמינית, אסורים באכילה עד זמן שיגדל ירק כמותו הנזרע לאחר השמיטה.

גידול על 'מצע מנותק' הוא גידול המנותק מן הקרקע - למשל, עציץ המונח על גבי יריעות פלסטיק. או גידולי חממה שאינה פתוחה לאוויר השמיים אלא יש לה גג. יש מחמירים שדין גידולים אלו כדין שביעית לכל דבר. **מקורות:** שו"ת מנחת יצחק ח"י (סימן קטז) כיוון שכיום זו דרך מקובלת ונפוצה לזריעה, ואם כן יש לחממה דין שדה. וכן דעת האור לציון-שביעית (פ"א ס"ד). וכן נראה דעת הגר"ש וואזנר זצ"ל הו"ד בקובץ בית הלל (תשרי תשס"א עמוד כח) ועיין שו"ת 'שבט הלוי' ח"ח (סימן רמז). והגר"ש אלישיב זצ"ל בחוברת 'תנובת השדה' ס"ל דיש לצרף את החממה לקולא וכתב, שאם מדובר בחממה רגילה אין להקל, אולם אם מדובר על חממה שמזיקה ליבול, אלא שמשתמשים בה מסיבות אחרות - כגון לגידולים ללא תולעים, אולי יש מקום להתיר את הזריעה. ולמעשה התיר בתנאים כדלהלן: א. חממה. ב. מצע מנותק. ג. העציצים יימכרו לגוי. ד. רק מלאכות דרבנן. ראה עוד בספר 'משפטי ארץ' (עמוד 248).

אולם להלכה העיקר להתיר פירות וירקות של החממה או מצע מנותק, שאין בהם קדושת שביעית. **מקורות:** הגרש"ז אויערבך בשו"ת 'מנחת שלמה' ח"א (סימן נא אות ז). הראש"ל הגר"ע יוסף זצ"ל בשו"ת 'יביע אומר' ח"ט (חיו"ד סימן לא) דדווקא במקום מגולה וחשוף תחת כיפת השמים כשדה וכרם נוהגת שביעית ולא במקום מכוסה, וממילא הוא הדין בחממה.

בין אדם לחברו

היה זה לעת זקנותו של המהרש"ג, הגאון רבי שמעון גרינפלד מסעמיהאלי (שימש כדיין במונקאטש וכן שימש כרבה של סעמיהאלי במשך כ-23 שנים). כשישה שבועות לפני פטירתו ב-י"ט בשבט ה'תר"צ (1930). אחד מתלמידיו לשעבר הגיע אליו וסיפר לו שהסתבך בעסקיו והוא עומד לפני פשיטת רגל. הלה היה מטופל במשפחה גדולה עם עוללים רבים ובדמעות שלישי תינה את צערו לפני רבו. עודנו מדבר עימו נזכר המהרש"ג, כי בחשבון הבנק שלו דאג להפקיד לפני שנים ארוכות סך של ארבעת אלפים זהובים, אותם חסך מפיו כדי להעמיד קרן קיימת לאחר פטירתו, כדי שבניו יוכלו להדפיס את חידושיו וספריו ולא יצטרכו להתבזות באיסוף דמי מעות קדימה כנהוג, וגם יוכלו להפיץ את הספרים בישיבות ובתי מדרשות ולכל דורש ללא תמורה. ללא היסוס, קם הרב והעניק לאיש המחאה על הסכום כולו, שאגר במשך שנים ובכך הציל אותו מפשיטת רגל.

היה עימו סכום כסף נוסף שהצטבר מהמעות שהעניקו לו בעלי הבתים בקהילתו שהעריצו אותו, וכאשר נכנס אליו אחד מבני הקהילה לספר לו כי מטה לחמו נשבר, לא היסס הרב בשנית ושלשל לידו את כל המעות שצבר. לתלמידו, שהשתומם על גודל הסכומים שנתן לצדקה, אמר: "כנראה רוצים בשמיים, שאמלא את אשר החסרתי בחיי במתן צדקה..."

כל מאן דעביד רחמנא - לטב

פעמים רבות אין האדם מבין, מדוע 'נפלה' עליו צרה כזו או אחרת. אולם בדיעבד, מתברר לו כי הדבר היה לטובתו ולתועלתו. מסופר על בעל מוסד תורני, שנסע לגייס כספים במקסיקו כדי להצליח להעמיד על רגליו את המוסד, שבראשו עמד. כשהגיע לשם, ראש הקהל ארגן דינר. כשרצה לנאום בפני הנאספים בהשתתפות גביר גדול, נתקף מנהל המוסד בשיעול בלתי נשלט, ולא הצליח להוציא מילה מהפה, אי הנעימות הייתה עצומה, ולא היתה לו ברירה אלא לצאת לשאוף אוויר צח בחוץ.

לאחר דקות ארוכות, כשנרגע השיעול, שב לאולם, אלא שמיד עם פתיחת דבריו נתקף שוב באותו שיעול, מה שמנע ממנו לחלוטין את הדיבור, הגביר, שהבין וחש באי נעימות החליט לסיים את האירוע, ופנה ישירות למנהל המוסד ואמר לו: "אני מבין טוב בשביל מה באת, ומה רצית לבקש, והנני לרשותך". תוך כדי שהוא מגיש לו צ'ק בסכום \$24,000, לשמחת מנהל המוסד. בדרך חזרה פנה מנהל המוסד למלווה ואמר: "איזה נס היה שהשתעלתי. לא העליתי על דעתי לבקש כזה סכום גדול, חשבתי לכל היותר לבקש \$18,000 ומן השמיים סידרו את הכל על הצד הטוב ביותר..."

עושה אירוע שמחה באולם שמחות וברצונך להפוך אותו לכשרות "מהדרין-גלאט?"

צוות משגיחים תלמידי חכמים ידאגו לכך בכל איזור בארץ. ההשגחה החל מזמן אספקת הבשר ועד למנה האחרונה.

בפיקוחו של הרב אליהו חיים פנחסי שליט"א 052-6329144 (הנייד באישור ועדה רוחנית)

מינויים

לקבלת העלון חנים במייל מדי שבוע, יש לשלוח בקשה למייל

PnineEH@gmail.com

הקדשת העלון

ניתן להקדיש את העלון לעילוי נשמה, רפואה שלמה, הצלחה, זיווג הגון, חזרה בתשובה וכו'

נא לפנות לליאור בטל' 052-7652084

כתובת המערכת: עבור ליאור עצמון, רח' הבושם 26 ת.ד. 83375. מבשרת ציון. מיקוד 9076926

לשאלות בהלכה

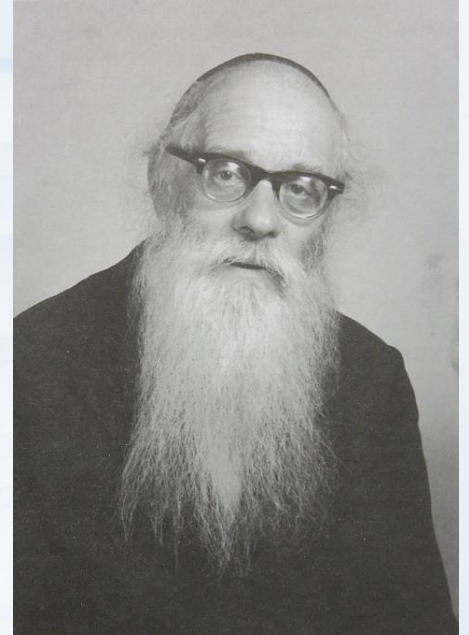
נא לפנות לרב אליהו פנחסי בטל' 052-6329144

(הנייד באישור ועדה רוחנית)

אם ראשונים כמלאכים - הגאון הרב גדל אייזנר זצ"ל

הגאון הרב גדל (גד- גודל) אייזנר זצ"ל - נולד ב-כ"ד שבט ה'תרס"ג (1903) בעיר לודז' בפולין. עוד בלודז' השקיע את ראשו ורובו בחינוך צעירי הצאן למען ילכו בדרכי אבות. לפני השואה שימש כמלמד בתלמוד תורה. בשואה היה בגטו לודז' ואחר כך במחנות העבודה בצ'נסטוב, בוכנוואלד וקולדיץ. הוא שרד גם את צעדת המוות לקראת סוף המלחמה. גם בזמן השואה הארורה בה עברו שבעת מדורי גיהנום השקיע עמל רב כדי להחדיר אמונה בלב כל היהודים, שהיו יחד איתו. בשנת ה'תשי"ג (1952) לאחר מלחמת העולם השנייה, בה איבד את משפחתו עלה לארץ ישראל.

שימש כמשגיח בישיבת 'חידושי הרי"מ גור' בתל אביב וכן היה מדמויות המפתח בשיקום חסידות גור לאחר השואה. העמיד תלמידים במשך יותר משישים שנה והשיב רבים מעוון. רבים מתלמידיו ידועים, מפורסמים ומשפיעים עד היום. את כולו השקיע בתלמידיו כבניו. ענוותן. מידותיו מופלאות. התחשב בכל אדם. עשה הרבה חסד עם פליטי המלחמה. השכין שלום בין אדם לחברו ובין איש לאשתו. גאון אדיר. **שלט בזוהר הקדוש, בש"ס ובארבעת חלקי השו"ע עם נושאי כליו.** נפטר במוצ"ש ליל כ"ד אדר ה'תשמ"ה (1985). חי כ-82 שנים. ציונו בבית העלמין קריית שאול בתל אביב. על שמו הוקמו עמותות ארגון לסיוע למשפחות.

אביו: ר' יצחק שלמה הי"ד. **אימו:** מרת רבקה הי"ד. **בתו:** מרת מחלה ריינע הי"ד. **מתלמידיו:** הגאונים ר' הרשיל מורגנשטרן (י"ר מכון זכרון קדושי פולין), ר' יעקב מילר (ר"מ בישיבת 'חידושי הרי"מ' ומח"ס 'עבודת אמת'), ר' דוד אללוסקי, ר' ישראל אהרון אלבוים, ר' צבי שקול, ר' אליהו אלבוים, ר' אליהו מרקוביץ, ר' שלמה סאמסון, ר' שמעון נפתלי אלטר. **מספריו:** **ימורשת גד- שיעורי מוסר** וחסידות על סדר פרשיות התורה ומועדי השנה. **במחיצת ר' גדל- ביוגרפיה וסיפורי הנהגות.**

לאחר מלחמת העולם השנייה, היו מעייניו של רבינו נתונים לבני הנוער, אשר שרדו את המלחמה, ולהרבות חסד עם הפליטים. פרקים מופלאים בעניין זה רשם יחד עם רעו וידידו הטוב הרה"ח רבי איטשע לייזר זצ"ל. דוגמא אופיינית לתחבולת-חסד שלהם מאותם ימים, ניתן לראות במעשה כשהיו בפריז: יהודי נכבד, שהכיר אותו כעדין נפש, היה חסר פרנסה. לימים נודע להם, כי בבית כנסת בפאתי העיר מחפשים 'איש ניקיון', הלכו שניהם והציעו את מיודם לתפקיד, ובבית הכנסת הפריזאי קיבלו את מועמדותו בשמחה.

אולם, את מלאכת הניקיון ביצעו שניהם, רבינו ור' איטשע, מדי אשמורת בוקר, ואילו ליהודי הנכבד באו וסיפרו, כי בבית הכנסת הזה מבקשים לקבלו כרב ומורה הוראה אם רק יעתר... וכך, הלה קיבל משכורת משם כשהוא חושב כי הינו רב, והיה מוסר לבני הקהילה שיעור בכל יום, ואילו רבינו ורבי איטשע, מדי אשמורת באשמורת דאגו לניקיון בית מקדש מעט. "פעם אחת", הפטיר רבינו בחיכוך המלבב, "כמעט והייתה תקלה... גבאי אותו בית-הכנסת רצה לשנות את ימי הניקיון ופנה על כן אל אותו 'רב' כדי לעדכנו בסדרי הניקיון החדשים... בחסדי שמיים, הרב לא הבין צרפתית והגבאי לא דיבר אידיש, ואני נקראתי 'לתווך' שוב בין השניים, והצלתי את המצב". (ממשנתו של רבי גדל)

כמה היה נזהר ומתחשב עד להפליא בכבודו של הזולת. פעמים נמנע מלהתעסק בעניין מסוים, מחשש לחלישות-דעתו של מאן-דהו. נהג להשתתף בשמחת כל מי שהזמינו, אפילו בשנותיו האחרונות, כשהדבר עלה לו ביגיעה רבה, כדי שבעל השמחה לא יחשוב שהשמחה שלו אינה חשובה בעיניו.

גם בשכבו בבית הרפואה, ביקש מתלמידיו, שלא ייכנסו לחדרו שניים ביחד, מכיוון שבצד השני של החדר שכב חולה, שאין לו משפחה ואף אחד לא הגיע לבקרו, ואם יראה את המבקרים הרבים, שבאים אל רבינו, הוא עלול להצטער.

רבינו סיפר שלפני המלחמה הכיר זקן אחד, שהיה בן שישים (באותם הימים היה הדבר נחשב לזקנה של ממש) שהיה יושב ולומד בבית המדרש, ומדי פעם היה פונה לאחד מהעוברים ושבים ומבקש ממנו, שיכין עבורו כוס תה, כי היה מרגיש בעצמו, כי עקב 'זקנותו' והיותו תשוש, אין די כוח במתניו להכין לעצמו כוס משקה.

היה מעשה, שביקש מבחור עז פנים שיכין לו כוס תה, ואותו בחור השיב לו: "וכי למה יטריח מעלת כבודו בכל יום בכל עת ובכל שעה את המתפללים והלומדים שיכינו המשקה, יקום נא מר ויקיים בעצמו מצוות 'שימוש תלמידי חכמים' שהרי 'מצווה בו יותר מבשלוחו'..." אך אותו יהודי נאנח ואמר לו: "צדקו דבריך, אך מה אעשה, ואין כוחי במותני..."

"לאחר זמן מועט כבשו הרשעים האזורים את פולין ואני הוגלתי בשבר אחר שבר למחנות העבודה יחד עם אותו זקן, ושם ראיתיו ייגע ועמל חמש עשרה שעות מדי יום ביומו, והיה נושא על גבו משאות כבדים מנשוא, ושמה תשאלו, היאך עשה כדבר הזה – כי ידע, שאם יתעצל אפילו במעט, מיד תיפח נפשו על ידי אחד מהצוררים. ומשם למדתי, כמה כוחות עצומים טמונים באדם, ואין עליו כי אם להוציא את כל אלו הכוחות מן הכוח אל הפועל, ויוכל לעשות ולפעול גדולות ונצורות".

צדקה תציל ממות

שמטוסם של שני האחים העשירים התרסק בעת ההמראה.

"שני הטייסים שהיו עליו נהרגו, אולם שני האחים יצאו מהתאונה בחיים, ורק איבדו את הכרתם. לאחר שהתורמים שבו להכרתם, אמרתי להם בהתרגשות, שמהנס שנעשה להם ניתן לראות במוחש את הנאמר 'צדקה תציל ממות'."

"הקב"ה ברחמיו המרובים סובב, שתרומתם לעניים עבור 'קמחא דפסחא' תועבר אלינו יום קודם הטיסה, כדי שזכות הצדקה תעמוד להם להצילם ממוות בטוח, וכאשר הכפילו את תרומתם למניין ח"י זכו, שחייהם ניתנו להם במתנה."

וכן מובא סיפור מופלא המעובד מתוך 'תולדות מנחם' על כך: מעשה בחנווני, שהתאונן לפני הצדיק רבי נחום מהורודנא זצ"ל כי קשה לו ליתן צדקה בגלל הוצאות רבות, שיש לו. בירך אותו רבי נחום בחום ואמר: "השי"ת ימלא חסרונוך, וראית ושש ליבך"...

לאחר מספר שבועות פגש שוב החנווני את רבי נחום ואמר לו: "מיום אשר אצלת עלי את ברכתך, עדיין לא נושעתי ולא ראיתי יותר פדיון בחנותי, מאשר היה מקודם לכן".

אמר לו רבי נחום: "טעות בידך, כי אנשים פשוטים כמונו לא יראו בעליל השגתה ה' יתברך עלינו, אך 'סוד ה' ליראיו'. לפני שנפרדו שאל אותו רבי נחום לשלום בנו..."

החנווני התפלא על כך ששאל לשלום בנו, וחשש אולי יש דברים בגו. בינתיים, דרש רבי נחום בבית-הכנסת והלך החנווני לשמוע את הדרשה.

רבי נחום, שהבחין בחנווני, אמר בתוך דרשתו: "דעו נא רבותי כי הצדקה תציל ממוות, והשי"ת יעשה תמיד חסד עם האדם, ויפליא איתו פלאים, ובעל הנס לא יכיר בניסיו ובנפלאותיו".

"וכן אמרו חז"ל: 'יכול נתן פרוטה לעני הקב"ה משלם לו פרוטה?' אלא אמר הקב"ה: 'נפשו של עני מפרכת לצאת ברעב, ונתת לו פרוטה והחיית את נפשו, חייך שאני מחזיר לך נפש, למחר בנך או בתך באים לידי חולי או מיתה, ואזכור להם את המצווה שעשית עם העני, ואציל אותם מן המיתה'."

כששב החנווני לביתו, התברר לו, כי בדיוק באותה השעה שדרש רבינו, בנו מחמדו הגיע עד שערי מוות והרופאים עצמם אמרו נואש לחייו.

ובדרך נס שלח לו השי"ת עזרתו ושב ורפא לו. ורבי נחום הרגיש זאת ברוח קודשו. מני אז התחזקה אצלו האמונה בה' ובעבדיו והחל לפזר בנדיבות כספו לצדקה אף יותר מבעבר.

עד כמה עלינו להפנים את המסר העצום של רבותינו, כי 'צדקה תציל ממוות', זאת לא ניתן לתאר ולשער. כאשר האדם נותן צדקה, הוא למעשה פודה את עצמו, ואם חס וחלילה נגזרה עליו גזרת מוות - הרי הוא ניצל.

וכן מובא בספרים הקדושים ביאור נפלא על הפסוק: "הֲנֵה עֵין ה' אֶל יְרֵאָיו לְמַיְחֵלִים לְחַסְדּוֹ. לְהַצִּיל מִמּוֹת נַפְשָׁם וּלְחַיֵּיתָם בְּרַעֲב" (תהילים לג, יח-יט).

כאשר בורא עולם רואה כי על האדם נגזרה גזירה ל"ע, הרי ששם עליו עין (עין ה'), ושולח לו עני (עני בהיפוך אותיות עין). ואם האדם נותן צדקה לאותו עני, הרי ששם הוא את עינו על העני, ומכניס אות ע במילה מות ומחליף את הגזירה מ-מות ל-מעוה.

ולכן המשך הפסוק הוא: "לְהַצִּיל מִמּוֹת נַפְשָׁם", של אותו אדם, שנגזרה עליו מיתה, מכיוון שהוא נתן צדקה. בזכות "וּלְחַיֵּיתָם בְּרַעֲב", שכן באותם המעוה העני מחיה את נפשו ואת הנפשות במשפחתו.

סיפר הגאון הרב דוד חנניה פינטו שליט"א על מעלת הצדקה: "סיפור זה התפרסם בכל העולם בשל המסר החזק שבו, וגרם לקידוש שם שמיים ברבים. שני אחים עשירים בעלי עסקים הבטיחו להעביר אלי סכום כסף גדול של תשעת אלפים דולר עבור 'קמחא דפסחא' - צדקה המיועדת לעני עם ישראל לצורך רכישת מזון ושאר צרכי חג הפסח".

"חלפו יומיים ושלושה, חג הפסח התקרב ובא, ונראה היה שהעשירים שכחו את הבטחתם. כדי לזכותם במצווה בזמנה שלחתי אליהם שליח מיוחד, שיזכיר להם באופן מכובד את דבר נדבתם, ויטול מהם את תרומתם".

"בתחילה חשב השליח לסרב לבקשתי, מכיוון שאין הוא רגיל כלל לבצע שליחויות מעין אלו. מאז ומעולם - יהודי שרצה לתרום למוסדותינו, דאג להעביר אלינו את כספו בעצמו וללא תזכורת. אין זה נעים כלל לבוא לנדיבי הלב ולבקש מהם את תרומתם".

"אולם מכיוון שהשליח ראה, שחג הפסח מתקרב וכסף אין עבור העניים - הוא ניאות לבצע את השליחות ופנה לגבות את התרומה המדוברת מן האחים".

"כאשר הגיע השליח לבית האחים, הם שמחו מאוד לקראתו ואף אמרו לו, שברצונם להכפיל את תרומתם ולתרום סכום של שמונה עשר אלף דולר כמניין ח"י, ונתנו בידו סכום זה".

"בבוקר יום המחרת, לאחר שהרימו את תרומתם הנדיבה התקשרה אלי אשתו של בעל הבית, שאירח אותי באותם ימים בביתו כשהיא נסערת, וסיפרה לי בהתרגשות,

<p>לע"נ</p>	<p>הרב יצחק בן תפאחה כדורי זצ"ל הרב מנחם בן ויקטוריה בצרי זצ"ל אביבה בת איירין ע"ה אברהם בן יונה ז"ל יצחק בן חביבה ז"ל אהרון (אורי) בן רבקה ז"ל חי זידי בן קלרה ז"ל ר' יצחק בן מסעודה קדוש ז"ל אסתר בת נעמי ע"ה יעקב בן סלימה ז"ל ספירנס תקווה בת נעימה ע"ה מישא אסתר בת זרהה ע"ה אברהם בן טובה ז"ל</p>	<p>הרב עובדיה יוסף בן גורג'ה זצ"ל הרב מרדכי צמח בן מזל אליהו זצ"ל חיים משה גרשון בן שלמה יחזקאל ז"ל ר' עוליאל ישועה בן סטה מקנין זצ"ל דרור יהושע בן ארץ מיוחס ז"ל צדיק חכם בן חזלה ז"ל שני בת אסתר ע"ה מסודי בת חביבה ע"ה אסתר בת גולה גאולה ע"ה יוסף בר סעדה ז"ל יעקב בן נעמה ז"ל שרה בת מורברי רחל ע"ה אלון בן סעדה ז"ל</p>	<p>הרב שמואל בן שמחה דרזי זצ"ל הרב יעקב בן מרגלית זצ"ל שמואל בן רבקה ז"ל משה בן רוזה ז"ל אביחי בן אסתר ז"ל נעימה בת גורג'ה ע"ה דוד בר חסיבה ז"ל חוה בת יעקב צבי ע"ה רפאל בן אסתר ז"ל ר' דב בן בנימין אלתר ז"ל אורה בת נעימה ע"ה דוד יצחק בן פרוחה ז"ל גורג'ה בת נעימה ע"ה</p>
-------------	---	---	---